

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๘ - ๓๙/๒๕๕๗

วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๗

เรื่อง ศาลล้มละลายกลางส่งคำโต้แย้งของลูกหนี้ (บริษัท ไทยโอโซวอลล์ จำกัด ที่ ๑ และนายชาย โฆษะวิสุทธิ ที่ ๓) ในคดีล้มละลายหมายเลขดำที่ ล. ๑๔๒๒/๒๕๕๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

เรื่อง ศาลล้มละลายกลางส่งคำโต้แย้งของลูกหนี้ (บริษัท โรตพลาส จำกัด ที่ ๑ กับพวก รวม ๓ ราย) ในคดีล้มละลายหมายเลขดำที่ ล. ๘๕๕/๒๕๕๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลล้มละลายกลางส่งคำโต้แย้งของลูกหนี้ ในคดีหมายเลขดำที่ ล. ๘๕๕/๒๕๕๔ และ ล. ๑๔๒๒/๒๕๕๔ รวม ๒ คำร้อง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยมีข้อเท็จจริง สรุปได้ดังนี้

๑. คำร้องที่หนึ่ง บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ ยื่นคำฟ้อง บริษัท ไทยโอโซวอลล์ จำกัด ที่ ๑ บริษัท โฆษะโสถดิ่ง จำกัด ที่ ๒ และนายชาย โฆษะวิสุทธิ ที่ ๓ ลูกหนี้ ต่อศาลล้มละลายกลาง เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ เป็นคดีล้มละลายหมายเลขดำที่ ล. ๑๔๒๒/๒๕๕๔ ขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งสามเด็ดขาด และพิพากษาให้ลูกหนี้ทั้งสามเป็นบุคคลล้มละลาย

ข้อเท็จจริงตามคำฟ้อง สรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ และวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๘ ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) สาขาสาหร่ายทิพย์ - สุขุมวิท เจ้าหนี้เดิม ในวงเงิน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และในวงเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ ตกงเสียดอกเบี้ยในอัตรา MINIMUM OVERDRAFT RATE ต่อปี มีกำหนดชำระคืนให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ และภายในวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๘ ตามลำดับ โดยมีลูกหนี้ที่ ๒ ลูกหนี้ที่ ๓ และนายเชษฐ โฆษะวิสุทธิ ทำสัญญาค้ำประกันหนี้เบิกเงินเกินบัญชี และยอมผูกพันในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วมกับลูกหนี้ที่ ๑ นอกจากนี้ ลูกหนี้ที่ ๒ ยังได้

ทำหนังสือสัญญาจ้างงานที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ไว้กับธนาคารฯ เพื่อเป็นประกันการชำระหนี้ เป็นจำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาลูกหนี้ที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ตามสัญญาทั้งสองวงเงินดังกล่าว ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ (เจ้าหนี้เดิม) ได้ติดตามทวงถามลูกหนี้ทั้งสามให้ชำระหนี้แล้ว แต่ลูกหนี้ทั้งสามเพิกเฉย ธนาคารฯ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๒ บอกละเมิดสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีกับลูกหนี้ที่ ๑ โดยให้ลูกหนี้ที่ ๑ และลูกหนี้ที่ ๓ ชำระหนี้ และบอกกล่าวบังคับจ้างงานไปยังลูกหนี้ที่ ๒

เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๓ บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้รับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ สิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์นั้นทั้งหมดจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ ซึ่งรวมถึงสินเชื่อหรือหนี้ของลูกหนี้ทั้งสามด้วย ต่อมาเมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๓ บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ ได้รับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ สิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์นั้นทั้งหมดจากบริษัทเงินทุน ธนชาติ ฯ ซึ่งรวมถึงสินเชื่อหรือหนี้ของลูกหนี้ทั้งสามด้วย และเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๔ บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ ฯ ได้มีหนังสือทวงถามถึงลูกหนี้ทั้งสามให้ชำระหนี้อีกครั้งหนึ่ง แต่ลูกหนี้ทั้งสามเพิกเฉยไม่ชำระหนี้ โดยลูกหนี้ทั้งสามยังคงมีหนี้ค้างชำระเจ้าหนี้ (โจทก์) รวมเป็นเงิน ๓๓,๒๓๕,๓๕๕.๐๗ บาท เจ้าหนี้ (โจทก์) ได้ประเมินราคาทรัพย์สินที่จำนองไว้ทั้งสิ้นเป็นเงิน ๔,๓๒๐,๐๐๐ บาท เมื่อหักหนี้ของลูกหนี้ทั้งสามแล้ว ลูกหนี้ทั้งสามยังคงเป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์เป็นเงินจำนวน ๒๘,๙๑๕,๓๕๕.๐๗ บาท

บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ ฯ (เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์) เห็นว่า ได้มีหนังสือทวงถามถึงลูกหนี้ทั้งสามแล้วสองครั้ง มีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน ลูกหนี้ทั้งสามได้รับหนังสือทวงถามสองครั้งดังกล่าวโดยชอบแล้ว แต่เพิกเฉย และจากการตรวจสอบทรัพย์สิน ไม่ปรากฏว่าลูกหนี้ทั้งสามมีทรัพย์สินอื่นใด นอกจากทรัพย์สินจำนองที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ได้ จึงขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งสามเด็ดขาด และมีคำพิพากษาให้ลูกหนี้ทั้งสามเป็นบุคคลล้มละลาย

๒. คำร้องที่สอง บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ ยื่นคำฟ้องบริษัท โรโตพลาส จำกัด ที่ ๑ นายชาย โฆษะวิสุทธิ ที่ ๒ และนายเอกลักษณ์ บัวทอง ที่ ๓ ลูกหนี้ ต่อศาลล้มละลายกลาง เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ เป็นคดีล้มละลายหมายเลขดำที่ ล. ๘๕๕/๒๕๔๔ ขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด และพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย

ข้อเท็จจริงตามคำฟ้อง สรุปได้ว่า ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ขอสินเชื่อประเภทหนี้เบิกเงินเกินบัญชี หนี้เงินกู้ หนี้เงินกู้กิจการวิเทศธนกิจ และหนังสือรับรอง (การขอให้ธนาคารออกหนังสือค้ำประกัน) กับธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) สาขาสาหร่ายน้ำทิพย์ - สุขุมวิท เจ้าหนี้เดิม ดังนี้

๒.๑ กรณีหนี้เบิกเงินเกินบัญชี ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ทำหนังสือสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีกับธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่ วงเงิน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๓๘ โดยตกลงใช้บัญชีกระแสรายวัน เลขที่ ๐๑๒-๑-๐๒๓๘๗-๓ สาขาสาหร่ายน้ำทิพย์ - สุขุมวิท เป็นบัญชีแห่งหนี้ ตกลงเสียดอกเบี้ยทบต้นในอัตราเท่ากับอัตราดอกเบี้ย เอ็ม แอล อาร์ ของธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) มีลูกหนี้ที่ ๒ ได้ยอมตนเข้าทำสัญญาค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับลูกหนี้ที่ ๑

หลังจากทำหนังสือสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีแล้ว ลูกหนี้ที่ ๑ ได้เดินสะพัดทางบัญชีเรื่อยมา แต่เนื่องจากการสั่งจ่ายเงินจากบัญชีมากกว่านำเงินเข้าชำระหนี้เพื่อหักทอนบัญชีทำให้บัญชีเงินฝากกระแสรายวันของลูกหนี้ที่ ๑ มียอดเป็นลูกหนี้เรื่อยมา ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ จึงได้มีหนังสือบอกเลิกสัญญา และบอกกล่าวบังคับจำนองไปยังลูกหนี้ที่ ๑ และลูกหนี้ที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๒ โดยในวันดังกล่าว ลูกหนี้ที่ ๑ เป็นหนี้เบิกเงินเกินบัญชีต้นเงินพร้อมดอกเบี้ย จำนวน ๕,๘๕๔,๕๑๘.๘๗ บาท และเป็นหนี้ดอกเบี้ยค้างชำระทั้งหนี้ส่วนที่อยู่ในวงเงินและหนี้ส่วนที่เกินวงเงิน ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๒ ถึงวันฟ้อง (วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔) เป็นเงินจำนวน ๒,๓๕๘,๖๑๘.๐๕ บาท รวมต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยหนี้เบิกเงินเกินบัญชีถึงวันฟ้องเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๑๒,๒๑๓,๕๓๖.๕๖ บาท

๒.๒ กรณีหนี้เงินกู้ ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ทำหนังสือสัญญากู้เงินจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) จำนวน ๒ ฉบับ ฉบับที่หนึ่ง ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๓๘ เป็นเงิน ๗,๕๐๐,๐๐๐ บาท ฉบับที่สอง ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑ เป็นเงิน ๒๐,๓๐๐,๐๐๐ บาท (แต่ต่อมาขอเบิกใช้เงินกู้เพียงจำนวน ๗,๒๕๗,๐๓๖.๕๑ บาท) โดยตกลงเสียดอกเบี้ยให้แก่ธนาคารฯ ในอัตราเท่ากับอัตราดอกเบี้ย เอ็ม แอล อาร์ ของธนาคารกรุงเทพ ฯ สัญญาฉบับที่หนึ่ง มีลูกหนี้ที่ ๒ ยอมตนเข้าทำสัญญาค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับลูกหนี้ที่ ๑ ส่วนสัญญาฉบับที่สอง มีลูกหนี้ที่ ๒ และลูกหนี้ที่ ๓ ทำสัญญาค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับลูกหนี้ที่ ๑

หลังจากทำหนังสือสัญญากู้เงินแล้ว ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ผ่อนชำระหนี้ให้แก่ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ หลายครั้ง แต่ยังคงชำระหนี้ไม่หมด จนถึงวันฟ้อง (วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔) ปรากฏว่า ลูกหนี้ที่ ๑ เป็นหนี้ตามสัญญากู้เงินฉบับที่หนึ่ง รวมต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยเป็นเงิน ๑๑,๒๓๖,๔๕๐.๕๒ บาท และเป็นหนี้ตามสัญญากู้เงินฉบับที่สอง รวมต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยเป็นเงิน ๑๑,๖๔๕,๒๒๓.๘๗ บาท

๒.๓ กรณีหนี้เงินกู้กิจการวิเทศธนกิจ ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ทำหนังสือสัญญากู้เงินกิจการวิเทศธนกิจ เป็นหลักฐานให้ไว้แก่ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ๗ เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๓๘ เพื่อใช้ในการพัฒนาที่ดินและชำระค่าเครื่องจักร เป็นเงินสกุลเหรียญสหรัฐอเมริกา จำนวน US \$ ๕๐๐,๐๐๐ โดยยินยอมเสียดอกเบี้ยสำหรับต้นเงินกู้ให้แก่ธนาคาร ๗ ในอัตราเท่ากับอัตราดอกเบี้ย SIBOR บวกเพิ่มอีกร้อยละ ๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไป โดยมีลูกหนี้ที่ ๒ ยอมตนเข้าทำสัญญาค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับลูกหนี้ที่ ๑ และในการขอเบิกรับเงินกู้ ลูกหนี้ที่ ๑ จะต้องออกตัวสัญญาใช้เงินให้แก่ธนาคารฯ ปรากฏว่า เมื่อตัวสัญญาใช้เงินครบกำหนดชำระหนี้ ลูกหนี้ที่ ๑ ไม่สามารถชำระหนี้คืนให้แก่ธนาคารฯ ได้ จึงได้ออกตัวสัญญาใช้เงินและชำระหนี้คืนให้แก่ธนาคารฯ หลายครั้ง ครั้งสุดท้าย คงค้างชำระหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงิน ซึ่งครบกำหนด วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๑ จำนวน US \$ ๒๗๗,๗๗๗.๘๐ ธนาคารฯ ได้เปลี่ยนแปลงเป็นเงินสกุลบาท เป็นเงินจำนวน ๑๑,๓๖๑,๑๒๒.๐๒ บาท ส่วนดอกเบี้ยค้างชำระตั้งแต่วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๑ นับถึงวันฟ้อง (วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔) เป็นเงินจำนวน ๕,๔๖๐,๑๑๓.๐๔ บาท รวมเป็นหนี้ต้นเงินพร้อมดอกเบี้ย จำนวน ๑๖,๘๒๑,๒๒๕.๐๖ บาท

๒.๔ กรณีหนี้ตามหนังสือค้ำประกัน (การขอให้ธนาคารออกหนังสือค้ำประกัน) ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ทำหนังสือรับรองขอให้ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ๗ ออกหนังสือค้ำประกันลูกหนี้ที่ ๑ ต่อบุคคลหรือนิติบุคคลต่างๆ เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑ เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้นไม่เกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถ้าลูกหนี้ที่ ๑ และหรือบุคคลหรือนิติบุคคลไม่ปฏิบัติตามสัญญาหรือเงื่อนไขที่ขอให้ธนาคารฯ ค้ำประกัน ธนาคารฯ จะต้องรับผิดชอบชดใช้เงินให้แก่เจ้าหนี้ และถ้าธนาคารฯ ได้ใช้เงินแก่เจ้าหนี้ไปตามภาระค้ำประกัน หรือธนาคารได้รับความเสียหายใดๆ อันเกิดจากการออกหนังสือค้ำประกันดังกล่าว ลูกหนี้ที่ ๑ ตกลงยินยอมชดใช้เงินตามจำนวนที่ธนาคารฯ ได้ชดใช้เงินแทนไป หรือตามจำนวนที่ธนาคารฯ ได้รับความเสียหาย จนครบถ้วนพร้อมทั้งดอกเบี้ยในอัตราสูงสุดที่ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บได้ตามที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศกำหนดในขณะนั้น นับแต่วันที่ธนาคารฯ ได้ชดใช้เงินแทน หรือนับแต่วันที่ธนาคารฯ ได้รับความเสียหาย จนกว่าธนาคารฯ จะได้รับชำระหนี้ครบถ้วน ในการทำหนังสือรับรองดังกล่าว มีลูกหนี้ที่ ๒ และลูกหนี้ที่ ๓ ยอมตนเข้าทำสัญญาค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับลูกหนี้ที่ ๑

หลังจากทำหนังสือรับรองแล้ว ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ๗ ได้ทำหนังสือค้ำประกันลูกหนี้ที่ ๑ ต่อบริษัท ไทยโพลีเอทธิลิน จำกัด และหรือบริษัท ไทยโพลีโพรลีน จำกัด และหรือบริษัท เคมีภัณฑ์สยาม จำกัด ในการสั่งซื้อสินค้า และหรือในวงเงินไม่เกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยสัญญามีผลใช้บังคับ

ตั้งแต่วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ต่อมาลูกหนี้ที่ ๑ ผิดสัญญา การซื้อขายสินค้า และหรือจ้างทำของต่อบริษัทคู่สัญญา ธนาคารฯ ได้ชำระเงินแทนลูกหนี้ที่ ๑ ให้แก่ บริษัทคู่สัญญา เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หลังจากธนาคารฯ ได้ชำระหนี้แทนไปแล้ว ลูกหนี้ที่ ๑ มิได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวคืนให้แก่ธนาคารฯ และเมื่อคิดดอกเบี้ย ค้างชำระตั้งแต่วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๑ ถึงวันฟ้อง (วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔) จำนวน ๕๒๔,๑๖๕.๓๕ บาท รวมเป็นหนี้ต้นเงินพร้อมดอกเบี้ย เป็นเงิน ๑,๕๒๔,๑๖๕.๓๕ บาท

หนี้ตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี สัญญากู้เงิน สัญญากู้เงินกิจการวิเทศธนกิจ และหนี้ตาม หนังสือรับรอง (การขอให้ธนาคารออกหนังสือค้ำประกัน) ของลูกหนี้ที่ ๑ ดังกล่าว เมื่อคิดยอดหนี้ ถึงวันฟ้อง (วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔) พร้อมดอกเบี้ย รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓,๔๘๔,๖๐๒.๒๐ บาท

เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๓ บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้ทำสัญญาซื้อ หนี้เงินกู้ที่ไม่ก่อรายได้จากธนาคารดีบีเอส ไทยท努ฯ ซึ่งเป็นเจ้าหนี้สินทรัพย์ด้วยคุณภาพภายใต้ ข้อกำหนดของสัญญาดังกล่าว ธนาคารฯ ตกลงโอนสิทธิของตนให้บริษัทเงินทุน ธนชาติฯ หรือ นิติบุคคลที่เหมาะสมรายหนึ่งหรือหลายราย ซึ่งได้รับโอนสิทธิภายใต้สัญญารับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ ด้วยคุณภาพจากบริษัทเงินทุน ธนชาติฯ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ต่อมาเมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๓ บริษัทเงินทุน ธนชาติฯ ได้ทำสัญญาโอนสิทธิในการรับซื้อหนี้เงินกู้ที่ไม่ก่อรายได้ให้แก่ บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด (เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์) โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๓ เป็นต้นไป เป็นผลให้บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ฯ ได้รับไปซึ่งสิทธิ หน้าที่ ความรับผิดชอบ และ สิทธิเรียกร้องต่างๆ ในสินทรัพย์ด้วยคุณภาพและหลักประกันของสินทรัพย์ดังกล่าว รวมทั้งสิทธิจำนอง สิทธิจำนำ ค้ำประกันที่มีต่อธนาคารดีบีเอส ไทยท努ฯ (เจ้าหนี้เดิม) ดังนั้น เมื่อธนาคารดีบีเอส ไทยท努ฯ ได้โอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาสินเชื่อทั้งหมดของลูกหนี้ทั้งสามในคดีนี้ให้แก่บริษัท บริหาร สินทรัพย์แม็กซ์ฯ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว สิทธิเรียกร้องใน สัญญาสินเชื่อของลูกหนี้ทั้งสามที่มีต่อธนาคารดีบีเอส ไทยท努ฯ จึงตกแก่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์โดยผล ของกฎหมาย

เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ได้มีหนังสือทวงถามให้ลูกหนี้ทั้งสามชำระหนี้แล้ว ๒ ครั้ง มีระยะเวลาห่างกัน ไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน แต่ลูกหนี้เพิกเฉย เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ เห็นว่า ลูกหนี้ทั้งสามเป็นหนี้ผู้เป็นโจทก์จำนวน แน่นนอนและหนี้ถึงกำหนดแล้ว โดยลูกหนี้ที่ ๑ เป็นนิติบุคคล เป็นหนี้จำนวนไม่น้อยกว่า สองล้านบาท ลูกหนี้ที่ ๒ และลูกหนี้ที่ ๓ เป็นบุคคลธรรมดา เป็นหนี้จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านบาท

จึงขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งสามเด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย โดยเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ได้ตราค่าหลักประกันของลูกหนี้ที่ ๑ และลูกหนี้ที่ ๒ ที่เป็นที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่จดทะเบียนจำนองไว้ เป็นเงินจำนวน ๘,๒๒๔,๒๑๖ บาท เมื่อนำมาหักกับจำนวนหนี้ที่ลูกหนี้ที่ ๑ ลูกหนี้ที่ ๒ และลูกหนี้ที่ ๓ เป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ จำนวน ๕๓,๔๘๔,๖๐๒.๒๐ บาท แล้ว คงเหลือหนี้อีกจำนวน ๔๕,๒๖๐,๓๘๖.๒๐ บาท

ตามคำให้การของลูกหนี้ที่ ๑ และลูกหนี้ที่ ๓ ในคำร้องที่หนึ่ง และลูกหนี้ทั้งสามในคำร้องที่สอง ได้ความสรุปเหมือนกันว่า ลูกหนี้ (ผู้ร้อง) ให้การปฏิเสธฟ้องของเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์และต่อสู้ว่าหนี้ของโจทก์ยังกำหนดจำนวนได้ไม่แน่นอน ลูกหนี้ทั้งสามยังมีความสามารถชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ได้ครบถ้วน ไม่สมควรที่จะถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและไม่สมควรที่จะถูกสั่งให้เป็นบุคคลล้มละลาย นอกจากนั้นตามคำร้อง (โต้แย้ง) ที่ลูกหนี้ (ผู้ร้อง) ยื่นต่อศาลล้มละลายกลาง ทั้งสองคำร้อง ก็ได้ความสรุปเหมือนกัน โดยผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ ที่กำหนดให้รับโอนหนี้มาโดยไม่ต้องบอกกล่าวแก่ลูกหนี้ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จำกัดสิทธิของลูกหนี้ในฐานะที่ลูกหนี้มีสิทธิได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญและตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ ซึ่งมีอยู่ก่อนแล้วทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่ตราขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังจากมูลคดีนี้เกิดขึ้นแล้ว และเป็นกฎหมายที่มุ่งใช้เฉพาะกับลูกหนี้ในคดีนี้ มิได้ใช้บังคับแก่บุคคลทั่วไป ทำให้ลูกหนี้ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ถือว่าเป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ และมาตรา ๒๗๑ เป็นกรณีที่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ จึงขอให้ศาลงดการพิจารณาและพิพากษาไว้ชั่วคราว และส่งคำให้การที่ได้โต้แย้งไว้ พร้อมทั้งคำร้องของลูกหนี้ (ผู้ร้อง) ไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดดังกล่าวเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ และขัดต่อรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้น หรือไม่

ศาลล้มละลายกลางจึงขอให้สำนักงานศาลยุติธรรมส่งความเห็นของลูกหนี้ตามคำร้องทั้งสองให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้รับคำร้องทั้งสองไว้ดำเนินการและรับไว้พิจารณาวินิจฉัยต่อไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ และเนื่องจากคำร้องทั้งสองมีประเด็นที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยอย่างเดียวกัน จึงให้รวมพิจารณาเข้าด้วยกันและวินิจฉัยไปพร้อมกัน

ประเด็นพิจารณาและคำวินิจฉัย

ตามคำร้องทั้งสองคำร้องนี้ผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่ขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗

ประเด็นเบื้องต้นที่จะต้องวินิจฉัยมีว่าจะวินิจฉัยประเด็นตามคำร้องอย่างไร เพราะผู้ร้องไม่ได้ระบุบทบัญญัติของพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่า มาตราใด ที่ขัดหรือแย้งต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗

พิจารณาประเด็นนี้แล้ว เห็นว่า คำบรรยายโต้แย้งของผู้ร้องที่กล่าวถึงเรื่องการรับโอนหนี้มาโดยมิต้องบอกกล่าวแก่ลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทำให้เข้าใจได้ว่าหมายถึง บทบัญญัติมาตรา ๓๘ ตี แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑

ดังนั้น จึงมีประเด็นพิจารณาตามคำร้อง ๓ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ ๑ พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ หรือไม่

ประเด็นที่ ๒ พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ หรือไม่

ประเด็นที่ ๓ พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ หรือไม่

ในการพิจารณาประเด็นที่ ๑ ว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัด

หรือแย้งต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ หรือไม่ นั้น เห็นว่า ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เพราะรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ ประกอบมาตรา ๖ ให้อำนาจศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเฉพาะ กรณีที่มีการโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมาย ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ เท่านั้น มิได้ให้อำนาจพิจารณาวินิจฉัยกรณีที่มีการโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมาย ขัดหรือแย้งต่อกฎหมายในระดับเดียวกัน แต่อย่างไรก็ดี ประเด็นตามคำร้องดังกล่าวจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะวินิจฉัย

ในการพิจารณาประเด็นที่ ๒ ว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ หรือไม่ และประเด็นที่ ๓ ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ หรือไม่ นั้น เห็นว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ เป็นบทบัญญัติทั่วไป ที่รับรองความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญเองโดยตัวบทมาตรานี้มิได้มีข้อความใดที่รับรองสิทธิเสรีภาพหรือให้อำนาจใดๆ แก่บุคคลหรือองค์กรอันจะนำมาอ้างได้ว่า บทบัญญัติใดของกฎหมายใด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ นี้ได้ในทำนองเดียวกัน รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติหลักการทั่วไปที่รับรองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยตามรัฐธรรมนูญนี้ ซึ่งหมายถึงการรับรองสิทธิและเสรีภาพที่ได้มีการบัญญัติในมาตราต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง แต่ตัวบทมาตรานี้มิได้มีข้อความใดที่รับรองสิทธิและเสรีภาพหรือให้อำนาจใดๆ แก่บุคคลหรือองค์กร จะนำมาอ้างได้ว่า บทบัญญัติใด ของกฎหมายใด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ นี้ได้

ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ เป็นบทบัญญัติหลักการที่รับรองให้บุคคลสามารถอ้างเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการใช้สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญนี้ เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ กรณีถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ในเรื่องนั้นๆ แต่ไม่อาจนำมาอ้างว่า บทบัญญัติใด ของกฎหมายใด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ นี้ได้

นอกจากนั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๕/๒๕๕๕ วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ ตรี ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐

รวมทั้งได้มีคำวินิจฉัยที่ ๔๐/๒๕๕๕ วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

ดังนั้น จึงไม่ต้องวินิจฉัยประเด็นที่ ๒ ว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่ และไม่ต้องวินิจฉัยประเด็นที่ ๓ ที่ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

จึงควรมีประเด็นตามคำร้อง ที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเพียงว่า

๑) พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ หรือไม่ และ

๒) พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ หรือไม่

มาตรา ๓๘ ตรี ของพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติว่า “การโอนกิจการของธนาคารพาณิชย์ทั้งหมดหรือบางส่วนที่สำคัญให้แก่ธนาคารพาณิชย์อื่นหรือสถาบันการเงินต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี

เมื่อได้รับความเห็นชอบการโอนกิจการจากรัฐมนตรีแล้ว ให้ดำเนินการโอนกิจการได้ ทั้งนี้ การโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๓๘ ตรี ของพระราชบัญญัตินี้เป็นการบัญญัติถึงวิธีการโอนกิจการของธนาคารพาณิชย์ทั้งหมดหรือบางส่วนให้แก่ธนาคารพาณิชย์อื่นหรือสถาบันการเงินมิได้เป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องซึ่งเป็นลูกหนี้แต่อย่างใด เพราะลูกหนี้เคยมีสิทธิต่อเจ้าหนี้เก่าอย่างใด ลูกหนี้ก็ยังมีสิทธิที่จะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับเจ้าหนี้ใหม่ได้ทุกประการ

ส่วนมาตรา ๕ ของพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งบัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ หากบริษัทบริหารสินทรัพย์มอบหมายให้ผู้รับชำระหนี้เดิมเป็นตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ที่เกิดขึ้น การโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าว

เป็นอันชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ให้ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่เก็บรักษาบัญชีและรายชื่อลูกหนี้ตามสินทรัพย์ที่โอนไปแล้วนั้นไว้เป็นบัญชีเฉพาะ และให้ลูกหนี้มีสิทธิตรวจดูบัญชีรายชื่อของตนได้

ในกรณีที่ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้เป็นบุคคลอื่นที่มีใช้ผู้รับชำระหนี้เดิมให้บริษัทบริหารสินทรัพย์บอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้นับแต่วันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้

ในกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะรักษาความมั่นคงของระบบสถาบันการเงิน และหากปล่อยเนิ่นช้าอาจเกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ของประชาชน ในการรับโอนสินทรัพย์ที่ได้รับความเห็นชอบจากธนาคารแห่งประเทศไทย การบอกกล่าวการโอนตามวรรคสามอาจกระทำโดยประกาศรายการพร้อมรายละเอียดตามสมควรในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน และให้ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอนตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๕ ของพระราชกำหนดดังกล่าว ซึ่งบัญญัติเกี่ยวกับการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ มิได้เป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องซึ่งเป็นลูกหนี้แต่อย่างใด เพราะลูกหนี้เคยมีสิทธิต่อเจ้าหนี้เก่าอย่างใด ลูกหนี้ก็ยังมีสิทธิที่จะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับเจ้าหนี้ใหม่ได้ทุกประการ

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องบัญญัติให้มีองค์การอิสระ ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค” แต่เนื่องจากไม่มีกฎหมายบัญญัติขอบข่ายสิทธิของผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญ มาตรา นี้ไว้อย่างแน่ชัด จึงต้องอาศัยบทบัญญัติของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคที่มีอยู่แล้วเป็นแนวในการวินิจฉัย คือ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งเป็นผู้ซื้อหรือได้รับบริการจากการประกอบธุรกิจมิให้ถูกเอาเปรียบอย่างไม่เป็นธรรมจากผู้ประกอบธุรกิจ ด้วยการโฆษณาหรือทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในคุณภาพของสินค้าหรือบริการที่ถูกโฆษณาคุณภาพเกินความเป็นจริง

แต่ในกรณีตามคำร้องนี้ เจ้าหนี้ซึ่งเป็นผู้ประกอบกิจการมิได้กระทำการใดๆ ให้ลูกหนี้ซึ่งเป็น ผู้บริโภคเข้าใจผิดในการทำงานของบริษัทบริหารสินทรัพย์แม็กซ์ฯ ซึ่งรับโอนสิทธิเรียกร้องต่างๆ มาจาก เจ้าหนี้เดิมของลูกหนี้โดยชอบ

ดังนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ผู้ร้องจะอ้างว่าทบทวนสัญญาของกฎหมายทั้งสองมาตราดังกล่าว ทำให้ผู้ร้องในฐานะลูกหนี้จะต้องถูกสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย และ สูญเสียสิทธิในการจัดการทรัพย์สินของตนที่ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและถูกศาลพิพากษาให้เป็น บุคคลล้มละลายในที่สุดอันจะทำให้ผู้ร้องไม่สามารถไปกู้เงินจากสถาบันการเงินอื่นได้อีก แต่ก็เป็นการโต้แย้ง ที่ฟังไม่ขึ้นเพราะการสูญเสียสิทธิในการจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ในกรณีตามคำร้องนี้ เป็นกรณีที่เกิดจาก คำพิพากษาของศาลล้มละลาย ซึ่งพิพากษาตามหลักฐานที่เจ้าหนี้นำเสนอต่อศาลว่า ลูกหนี้มีหนี้สิน ล้นพ้นตัวเข้าเงื่อนไขของกฎหมายว่าด้วยล้มละลายที่ศาลจะสั่งให้พิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด และ พิพากษาให้ลูกหนี้เป็นบุคคลล้มละลาย หรือไม่ ซึ่งหากศาลล้มละลายจะมีคำพิพากษาดังกล่าวฟ้องของ เจ้าหนี้ซึ่งเป็นโจทก์ก็แสดงว่าลูกหนี้มีภาระหนี้สินที่เข้าเงื่อนไขของกฎหมายอันเป็นความผิดของลูกหนี้เอง มิใช่เกิดจากบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองมาตราที่ผู้ร้องอ้างว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ แต่อย่างใด

ดังนั้น อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗

ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ